

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/15/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313200859
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2313200859.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Katarína Arnouldová a sudcov: JUDr. Silvia Hýbelová a Mgr. Fedor Benka v spore žalobcov: 1/ C. D., nar. XX.X.XXXX, bytom E. C. XXX, E. C., 2/ EPS - on, s.r.o., so sídlom ul. Z. Kodálya 787/6, Galanta, IČO: 36 868 736, obaja právne zastúpený splnomocnencom: JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská cesta 37, Bratislava, IČO: 36 264 750, proti žalovaným: 1/ O. N., nar. XX.X.XXXX, bytom M. XXXX/XX, N., právne zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária POTOMA & Co., s. r. o., so sídlom Panenská 5, Bratislava, IČO: 36 861 898, 2/ ADZ SYNERGY SK s.r.o., so sídlom 29. augusta 9/9, Galanta, IČO: 45 390 401, o zaplatenie 81.832,02 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 6. júla 2018, č.k. 23C/102/2013-438, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a IV. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný 1/ **m á** voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie I. výrokom žalobu voči žalovanému v 1. rade v celom rozsahu zamietol, II. výrokom uložil žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 35.250 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 35.250 eur od 07.01.2013 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, III. výrokom uložil žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu 46.582,02 eura spolu s úrokom z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 46.582,02 eura od 07.01.2013 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, IV. výrokom priznal žalovanému v 1. rade voči žalobcom v 1. a 2. rade právo na plnú náhradu trov konania, V. výrokom priznal žalobcom v 1. a 2. rade voči žalovanému v 2. rade právo na plnú náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím § 135a ods. 1, 2, 3, § 369, § 373, § 757 Obchodného zákonníka, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 527 ods. 1, 2, § 528 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom do 31.1.2013, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, vecne ho odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania vyplýva a tieto skutočnosti ani neboli stranami sporné, že žalovaný 1/ vykonával v spoločnosti žalovaného 2/ v období od 06.02.2010 do 06.05.2011 funkciu štatutárneho orgánu - konateľa (v tom čase bol konateľom aj žalobca 1/), disponoval platobnými kartami k účtom žalovaného 2/, uskutočňoval hotovostné výbery z týchto účtov, zastupoval žalovaného 2/ pri obchodnom vedení spoločnosti. Sporným v tomto konaní bolo tvrdenie žalobcu 1/, že žalovaný 1/ použil prostriedky spoločnosti vo výške (po čiastočnom späťvzati) 74.799,20 eura pre vlastnú potrebu. Žalovaného 2/ žiadali žalobcovia zaviazat' na zaplatenie žalovanej pohľadávky 81.832,02 eura titulom zákonného ručenia v zmysle § 527 ods. 2 OZ. Nárok voči žalovaným 1/ a 2/ si žalobcovia uplatňovali titulom bezdôvodného obohatenia, ktorú pohľadávku žalobca 1/ nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávky zo

dňa 30.06.2011 od žalovaného 2/ a následne žalobca 2/ v priebehu konania nadobudol dňa 14.11.2017 časť tejto pohľadávky postúpením od žalobcu 1/. V prvom rade sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou žalovaného 1/ o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcov z dôvodu, že žalobcovia sa nemohli stať veriteľom postupovanej pohľadávky pre jej neexistenciu. Žalovaný 1/ pritom poukazoval aj na to, že Zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorenú dňa 30.06.2011 medzi žalovaným 2/ ako postupcom a žalobcom ako postupníkom podpisoval za obidve zmluvné strany žalobca 1/ p. C. D., a to ako konateľ žalovaného 2/ (postupcu) a zároveň ako fyzická osoba (postupník). Súd prvej inštancie však mal za to, že žalobcovia 1/ a 2/ sú v konaní aktívne vecne legitimovaní, nakoľko na postúpenie sú spôsobilé aj pohľadávky, ktorých existencia je sporná, či pohľadávky, ktoré vzniknú až v budúcnosti, ako aj pohľadávky, ktorých vznik je viazaný na splnenie podmienky (podporne súd prvej inštancie poukázal na napr. Ro NS ČR z 26.5.2004, sp.zn. 25 Cdo 1074/2003, Ro NS ČR z 29.2.2012, sp.zn. 33 Cdo 4658/2009). Dôsledkom neexistencie pohľadávky v čase uzavretia zmluvy o jej postúpení (postupník sa tak nestal namiesto postupcu veriteľom pohľadávky s dohodnutým obsahom) nie je neplatnosť postupnej zmluvy, ale „len“ zákonná zodpovednosť postupcu voči postupníkovi podľa § 527 ods. 1 písm. a) OZ. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zákon nevyžaduje, aby v nej bol uvedený právny dôvod vzniku pohľadávky ani aby v nej bola uvedená právna kvalifikácia postupovanej pohľadávky (podstatné je, že účastníci v zmluve o postúpení pohľadávky vymedzili postupovanú pohľadávku dostatočne presne inými údajmi). Na druhej strane je však povinnosťou súdu, ak rozhoduje súd o nároku na plnenie na základe skutkových zistení umožňujúcich podriaďiť uplatnený nárok po právnej stránke pod inú hmotnoprávnu normu, než ako ju uvádza žalobca, posúdiť dôvodnosť podľa všetkých, do úvahy prichádzajúcich hmotnoprávných ustanovení. S ohľadom na uvedené bol súd prvej inštancie toho názoru, že pohľadávka vo výške 81.832,02 eura vymedzená v zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 30.06.2011 ako pohľadávka titulom bezdôvodného obohatenia, bola nesprávne právne kvalifikovaná, nakoľko ide o pohľadávku titulom náhrady škody spoločnosti (žalovaného 2/) voči konateľovi. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že v zmluve o postúpení časti pohľadávky uzavretej medzi žalobcom 1/ ako postupcom a žalobcom 2/ ako postupníkom dňa 14.11.2017 už takáto právna kvalifikácia nie je. Od účastníkov zmluvy o postúpení pohľadávky nemožno požadovať, aby v nej v rámci identifikácie postupovanej pohľadávky túto aj právne kvalifikovali, pretože účastníkovi nevyplýva povinnosť právneho hodnotenia veci ako z procesného, tak ani z hmotného práva. V tomto stave je z hľadiska platnosti cesie pohľadávky celkom právne bezvýznamné, či účastníci zmluvy prevedú túto právnu kvalifikáciu a s akým výsledkom (t. j. či ide o správnu právnu kvalifikáciu); právna kvalifikácia je vecou súdu. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zákon totiž nevyžaduje, aby v nej bol uvedený právny dôvod vzniku pohľadávky ani aby v nej bola uvedená právna kvalifikácia postupovanej pohľadávky (podstatné je, že účastníci v zmluve o postúpení pohľadávky vymedzili postupovanú pohľadávku dostatočne presne inými údajmi). Na postupníka môže prejsť postúpená pohľadávka z náhrady škody, aj keď ju účastníci v postupnej zmluve kvalifikovali ako pohľadávku z bezdôvodného obohatenia. Dlužník vo všeobecnosti nemá v súdnom konaní, v ktorom je proti nemu uplatnený návrh postupníka na zaplatenie postúpenej pohľadávky, k dispozícii námietku, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná. Ak podľa hmotného práva nie je pre určenie osoby, ktorá je v dôsledku postúpenia pohľadávky a následnej notifikácie veriteľa dlžníkovi oprávnená prijať plnenie s účinkami splnenia dlhu, rozhodujúce, či bola zmluva o postúpení platná a či k nej naozaj došlo, potom táto okolnosť nemôže byť významná ani v tomto súdnom konaní. Súd skúma, čo je dané podľa hmotného práva, a to sa nemení len preto, že dôjde k sporu. Námietka neplatnosti zmluvy o postúpení tak s výnimkou prípadov uvedených v § 525 OZ dlžníkovi voči postupníkovi neprislúcha. Nový veriteľ preberá pohľadávku v rovnakom rozsahu, v akom bola u pôvodného veriteľa v zmysle zásady, že cesionár nemá viac ani menej práv ako cedent, a preto sa obsah záväzku pri postúpení pohľadávky nesmie zmeniť, v opačnom prípade zákon postúpenie zakazuje. Vzhľadom na to, že postúpením pohľadávky nedochádza k zmene identity záväzkového vzťahu, môže dlžník uplatniť po postúpení pohľadávky voči postupníkovi rovnaké námietky, aké mu prislúchali v čase, keď bol veriteľom pohľadávky postupca, o. i. i námietku, že pohľadávka pôvodného veriteľa voči nemu vôbec nevznikla. Teda pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu postupovanej pohľadávky, je podľa názoru súdu prvej inštancie nepochybné, že ide o pohľadávku titulom náhrady škody spoločnosti (žalovaného 2/) voči konateľovi (žalovanému 1/). Ak žalovaný 1/ vykonával v spoločnosti žalovaného 2/ funkciu konateľa a pri výkone tejto funkcie vznikla spoločnosti voči žalovanému 1/ pohľadávka (škoda), ide o zodpovednosť za škodu v zmysle § 373 ObZ v spojení s § 757 ObZ. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia možno uplatniť iba v tom prípade, ak nie sú podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z dôvodu nároku na náhradu škody (napr. R 1/1979, R 25/1986). Bezdôvodné obohatenie má teda subsidiárny charakter a vzťahuje sa na prípady, ktoré nemožno podriaďiť pod inú právnu normu. Ak vznikne zodpovednosť za škodu, je nutné uplatniť nárok ako škodový nárok a až prevyšujúcu časť

možno uplatniť cez bezdôvodné obohatenie. V posudzovanej veci prešla preto na postupníka (žalobcu 1/) postúpená pohľadávka z náhrady škody, aj keď ju účastníci v zmluve o postúpení kvalifikovali ako pohľadávku z bezdôvodného obohatenia. V súlade s vyššie uvedeným je predmetom konania žalobcami 1/ a 2/ uplatnené právo na náhradu škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorá mala vzniknúť úbytkom finančných prostriedkov v spoločnosti žalovaného 2/ počas výkonu konateľskej funkcie žalovaného 1/ jeho neoprávnenými výbermi týchto finančných prostriedkov. Na daný prípad bolo potrebné aplikovať ust. § 135a Obchodného zákonníka v súvislosti s vymedzením povinností žalovaného 1/ ako konateľa a zodpovednosť žalovaného 1/ posudzovať podľa § 373 a nasl. ObZ.

3. Súd prvej inštancie dôvodil, že zodpovednosť konateľa za škodu, spôsobenú spoločnosti porušením povinností v súvislosti s výkonom funkcie je podľa ustanovenia § 373 ObZ objektívna. Pod povinnosťami, stanovenými Obchodným zákonníkom je v zmysle ustanovenia § 757 ObZ potrebné rozumieť aj povinnosti orgánov obchodných spoločností a členov orgánov týchto spoločností konať s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Aby konateľ zodpovedal za takúto škodu, musia byť kumulatívne splnené všetky predpoklady zodpovednosti za škodu v zmysle § 373 ObZ: a/ protiprávny úkon, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym úkonom. Všetky uvedené predpoklady majú objektívny charakter a ich existenciu musí preukázať poškodený. Vykonaným dokazovaním pritom nebolo preukázané, že by žalovaný 1/ ako konateľ porušil niektorú z povinností konateľa pri výkone svojej pôsobnosti, ktoré sú v § 135a Obchodného zákonníka vymedzené. V konaní nebolo sporným, že žalovaný 1/ disponoval platobnými kartami k účtom žalovaného 2/, uskutočňoval hotovostné výbery z týchto účtov, najmä za účelom výplaty mzdových nárokov zamestnancov, čo potvrdil i svedok C. E., ktorý pracoval v rozhodnom období ako hlavný koordinátor v spol. ADZ. Na druhej strane bolo povinnosťou žalobcov preukázať všetky predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu, čo títo nepreukázali. Dokument označený ako „Hlavná kniha analytickej evidencie“ sám o sebe vôbec nepreukazuje vznik škody na strane spoločnosti, a to ani v spojení s doplneným dokazovaným vykonaným súdom, t.j. vyžiadanim výpisov z účtov od bánk. Týmto bolo preukázané len toľko, že žalovaný 1/ uskutočnil výbery z účtu spoločnosti (žalovaného 2/) v sume 13.500 eur, avšak žiadnym spôsobom nebolo v konaní preukázané, že by bol žalovaný tieto finančné prostriedky použil v rozpore so záujmami spoločnosti, resp. pre svoju osobnú potrebu. Z predložených listinných dôkazov ani v spojení s výpoveďou svedkyne Ing. P. T. (aj pri neexistencii pochybností o vierohodnosti tejto svedkyne) vznik akejkoľvek škody u právneho predchodcu žalobcov (žalovaného 2/) nevyplýva. Otázkou, či skutočne došlo k vzniku škody by bolo možné zodpovedať len po preskúmaní kompletného účtovníctva žalovaného 2/, pričom túto dôkaznú povinnosť si žalobcovia nespĺnili. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 30.06.2011 uzatváral za obe zmluvné strany žalobca 1/, a to jednak ako konateľ žalovaného 2/ (postupca) a aj ako fyzická osoba (postupník). Skutočnosť, že za spoločnosť koná osoba, ktorá stojí aj na druhej strane zmluvného vzťahu, nezakladá sama osebe dôvod neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ale práve z tohto dôvodu žalobca 1/ mohol a aj mal povinnosť v zmysle § 528 ods. 2 OZ zabezpečiť si všetky doklady a potrebné informácie, týkajúce sa postúpenej pohľadávky a ak tak neučinil, sám sa vystavil riziku, že v súdnom konaní úspešný nebude. Keďže žalobcovia neunesli dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie vzniku škody, ako aj ostatných predpokladov vzniku zodpovednosti žalovaného 1/ za škodu, súd prvej inštancie žalobu proti žalovanému 1/ v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ ide o nárok žalobcov voči žalovanému 2/, v zmysle ustanovenia § 527 ods. 1 písm. a) Občianskeho zákonníka, postupca postupníkovi pri odplatnom prevode pohľadávky zodpovedá okrem iného za to, že pohľadávka v dobe postúpenia trvala a zodpovedá tiež za to, že pohľadávka je voči dlžníkovi vymožiteľná. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 30.06.2011 medzi žalovaným 2/ ako postupcom a žalobcom 1/ ako postupníkom jednoznačne vyplýva, že žalovaný 2/ prevzal písomne ručenie za vymožiteľnosť postúpenej pohľadávky do výšky prijatej odplaty. Nárokom, ktorý v takomto prípade vzniká postupníkovi z toho dôvodu, že sa namiesto postupcu nestal veriteľom postupovanej pohľadávky, môže byť vrátenie zaplatenej odplaty. Ak doposiaľ odplata za postúpenie pohľadávky nebola postupníkom postupcovi uhradená, môže sa týmto postupca brániť povinnosti vrátiť odplatu za postúpenie. Žalovaný 2/ však v priebehu celého konania ostal neaktívny, žiadne skutkové tvrdenia žalobcov nepoprel, teda tvrdenia žalobcu 1/ o zaplatení odplaty za postúpenú pohľadávku boli v konaní nesporné. Keďže žalobca 1/ v priebehu konania postúpil časť žalovanej pohľadávky na žalobcu, s postúpenou časťou pohľadávky prešlo na žalobcu 2/ aj jej zabezpečenie. Na základe uvedeného súd prvej inštancie zaviazal žalovaného 2/ na zaplatenie sumy 35.250 eur žalobcovi 1/ a sumy 46.582,02 eura žalobcovi 2/. Súčasne súd prvej inštancie priznal žalobcom aj zákonný úrok z omeškania zo žalovaných súm vo výške 8,75 % ročne (t.j. základná úroková sadzba ECB v období od 11.07.2012 do

07.05.2013 - 0,75 % + 8 percentuálnych bodov) od 07.01.2013 do zaplataenia. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému 1/ ako procesne úspešnej strane sporu priznal právo na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/. Žalobcovia 1/ a 2/ boli v konaní úspešní pokiaľ ide o ich nároky voči žalovanému 2/ a z tohto dôvodu súd prvej inštancie zaviazal žalovaného 2/ k náhrade trov konania žalobcom v plnom rozsahu.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/ a 2/. Svoje odvolanie odôvodnili s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 29 Cdo 440/2013. Dôkazné bremeno o tom, že peňažné prostriedky, s ktorými konateľ preukázane disponoval, boli použité na prospech spoločnosti, nesie žalovaný v 1./ rade ako konateľ spoločnosti. Nesplnenie tejto dôkaznej povinnosti má za následok, že takéto jeho konanie v pozícii konateľa je možné vyhodnotiť ako protiprávne, t.j. porušenie starostlivosti riadneho hospodára, čo má za následok nástup pre neho nepriaznivých účinkov právnej normy uvedenej v § 135a Obchodného zákonníka, t.j. vznik povinnosti nahradiť škodu, za ktorú objektívne zodpovedá. Požiadavka súdu na preukázanie, že peňažné prostriedky zo spoločnosti ušli, výhradne „preskúmaním celého účtovníctva spoločnosti“ je neprimeraná. Súd prvej inštancie nesprávne vyložil a aplikoval právnu normu § 135a Obchodného zákonníka, keď vyžadoval od žalobcov, aby preukazovali, že žalovaný finančné prostriedky použil v rozpore so záujmami spoločnosti, resp. pre svoju osobnú potrebu. Rovnako však nesprávne postupoval aj v časti posúdenia a preukázania skutočnosti, že peňažné prostriedky zo spoločnosti ušli, ktoré dôkazné bremeno zaťažuje žalobcov. Súd mal za to, že uvedenú dôkaznú povinnosť si žalobcovia nespĺnili, keď túto by podľa neho bolo možné zodpovedať len po preskúmaní kompletného účtovníctva žalovaného 2/. Súd teda sám označil a citoval jediný možný dôkaz na preukázanie skutkových tvrdení žalobcov, čo je v rozpore s § 187 ods. 1 a ods. 2 C.s.p.. Napokon súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Svedok E. uviedol, že musel pri ním vykonávaných platbách vyhotovovať doklady, nakoľko ich od p. N. prevzal a musel by ich vyplatiť z vlastnej peňaženky. Potvrdil taktiež skutočnosť, že p. T. bola v pozícii účtovníčky spoločnosti a potvrdenia o vykonaných platbách odovzdával jej alebo p. N.. Svedkyňa T. potvrdila, že predložený listinný dôkaz (hlavná kniha analytickej evidencie) vyhotovila ona. Tento dôkaz sám o sebe síce nepreukazuje že peňažné prostriedky zo spoločnosti ušli, avšak je potrebné ho vyhodnotiť aj vo vzájomnej súvislosti s ďalšími vykonanými dôkazmi. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

5. Vyjadrenie k odvolaniu podal žalovaný 1/, ktorý s napadnutým rozsudkom súhlasil. Považoval nárok žalobcov uplatnený v tomto konaní v plnom rozsahu za nedôvodný. V nadväznosti na žalobcami citovaný rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 29 Cdo/440/2013 poukázal aj na ďalšiu časť rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že ohľadne vzniku škody, ako i príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním, je dôkazným bremenom zaťažený ten, kto sa náhrady škody domáha. Listinný dôkaz „účtovný“ dokument, t.j. „Hlavná kniha analytickej evidencie“, o ktorý žalobcovia opierali svoje nároky v tomto konaní jednak absolútne žiadnym spôsobom nepreukazuje tvrdenia žalobcov o použití finančných prostriedkov žalovaným 1/ na súkromný účel resp. pre vlastnú potrebu, a zároveň tento dokument vyhotovovala absolútne nedôveryhodná osoba - svedok, Ing. P. T.. Celé účtovníctvo spoločnosti (žalovaného 2/) fakticky „zmizlo“ resp. je nedostupné, a to práve z dôvodov na strane žalobcu 1/, ktorý previedol svoj obchodný podiel v spoločnosti (v žalovanom 2/) na tretiu osobu a podľa vlastného tvrdenia „odovzdal“ účtovníctvo spoločnosti (žalovaného 2/) tretej osobe tak, že tieto skutočnosti resp. celé/komplexné účtovníctvo spoločnosti (žalovaného 2/) je v súčasnosti nepreskúmateľné. Žalovaný 1/ tiež poukázal na mediálne známe podozrenia spojené s konkrétnymi praktikami, resp. spôsobmi falšovania nielen účtovnej dokumentácie spoločnosti Largo SK, s.r.o., pričom dňa 28.04.2017 došlo k prevodu obchodného podielu v spol. Largo SK s.r.o. zo žalobcu 1/ na tretiu osobu (maďarského štátneho príslušníka W. C.) a tiež k odvolaniu Ing. P. T. z pozície konateľa tejto spoločnosti. Z uvedených dôvodov je svedecká výpoveď Ing. T. a zároveň jediný „účtovný“ dokument ňou vyhotovený, dôkazom nedôveryhodným a nepoužiteľným. Poukázal aj na výsluch svedka C. E., ktorým boli jednoznačne potvrdené/preukázané viaceré právne významné skutočnosti, a to, že: 1. súčasťou pracovnej náplne svedka (a aj žalovaného 1/) bolo vyplácanie miezd/záloh jednotlivým zamestnancom v hotovosti a to spravidla na týždennej báze, 2. mzdy, zálohy a všetko s tým spojené sa vyplácalo v hotovosti, 3. žalovaný 1/ vždy (pravidelne) poskytoval v hotovosti finančné prostriedky jednotlivým zamestnancom (vrátane svedka ako vtedajšieho hlavného koordinátora žalovaného 2/), a to na účely vyplatenia záloh/miezd jednotlivým zamestnancom, 4. výbery finančných prostriedkov, ktoré v rozhodnom období uskutočňoval žalovaný 1/ preukázateľne boli použité na účely spoločnosti/žalovaného 2/, 5. približná výška finančných

prostriedkov, ktoré boli vtedajším zamestnancom vyplácané v hotovosti (ako zálohy) predstavovala sumu zhruba 20.000,- eur mesačne. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

6. Žalobcovia v odvolacej replike zotrúvali na podanom odvolaní. Považovali za urážku tvrdenie, že svedkyňa T. vedome klamala, keď zatajila svoj blízky partnerský vzťah k žalobcovi 1/, toto tvrdenie je nepravdivé a žalovaný 1/ ho nijako nepreukázal. Žalobca 1/ nemá so svedkyňou T. partnerský vzťah, je ženatý, má manželku, deti a vnúča. Pripomenuli tiež, že v Slovenskej republike platí prezumpcia neviny a žalobca 1/ nebol zo žiadneho skutku falšovania a pozmeňovania účtovnej, ale aj inej dokumentácie spoločnosti Largo SK s.r.o. ani inej spoločnosti obvinený, či odsúdený.

7. Žalovaný 1/ v odvolacej duplike rovnako zotrúval na doterajších vyjadreniach, opakovane poukázal na absolútnu nedôveryhodnosť osoby Ing. P. T., ktorá vedome a v rozpore s povinnosťou hovoriť pravdu a nič nezamĺčovať vedome klamala a zamĺčala nielen svoj osobný, ale aj obchodný vzťah k žalobcovi 1/.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti zamietnutia žaloby v celom rozsahu voči žalovanému 1/ a v závislom výroku o priznaní žalovanému 1/ voči žalobcom 1/ a 2/ práva na plnú náhradu trov konania vecne správny.

9. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 23C/102/2013 bolo zaplatenie sumy 81.832,02 eur s príslušenstvom. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým výrokom I. žalobu voči žalovanému 1/ v celom rozsahu zamietol, ako aj v závislom výroku IV., ktorým priznal žalovanému 1/ voči žalobcom 1/ a 2/ právo na plnú náhradu trov konania.

10. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na písomné vyhotovenie rozsudku prvoinštančného súdu. Vzhľadom k odvolacej argumentácii žalobcu a nad rámec už uvedeného v napadnutom rozhodnutí dopĺňa iba nasledovné:

11. K judikatúre Najvyššieho súdu Českej republiky je nevyhnutné uviesť, že k aktuálnej problematike existuje viacero relevantných rozhodnutí. Právny inštitút bezdôvodného obohatenia sa aplikuje subsidiárne a ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení možno použiť len v prípade, že nie je možné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka o náhrade škody. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Cdo 2028/2016 zo dňa 9.11.2017) Dôkazné bremeno je rozdelené tak, že úlohou žalobcu je preukázať existenciu vzniku škody, protiprávneho konania a príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním, pričom žalovaný je povinný preukázať, že konal s náležitou starostlivosťou. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Cdo 957/2014 zo dňa 19.6.2014) Na preukázanie, že žalovaný peňažné prostriedky, s ktorými disponoval, využil v prospech spoločnosti, nesie ohľadne týchto svojich tvrdení dôkazné bremeno žalovaný. (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Cdo 440/2013 zo dňa 31.3.2015) V prípade bývalého konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorý sa usiluje preukázať, že s finančnými prostriedkami vybranými z bankového účtu narábal v súlade so starostlivosťou riadneho hospodára, však nie je nevyhnutné predložiť dôkaz, ktorý nemá k dispozícii, ale je dostačujúce uvedený dôkaz označiť. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Cdo 6035/2016 zo dňa 29.3.2017) Súd môže uložiť edičnú povinnosť aj protistrane, pričom nesplnenie tejto povinnosti je

možné vynucovať poriadkovou pokutou. V prípade, že sa nepodarí ani za využitia právneho inštitútu edičnej povinnosti obstarat' listinný dôkaz, nie je negatívnym následkom porušenia edičnej povinnosti vyvolaného stranou konania, ktorá nenesie dôkazné bremeno, obrátenie dôkazného bremena. Avšak nesplnenie edičnej povinnosti sa môže prejavíť v hodnotení dôkazov v neprospech strany, ktorá edičnú povinnosť nesplnila. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Cdo 440/2013 zo dňa 31.3.2015) Je tiež potrebné zdôrazniť, že samotným nezaúčtovaním účtovného prípadu do účtovníctva nevzniká spoločnosti škoda vo výške takto nezaúčtovaných finančných prostriedkov (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Cdo 3542/2011 zo dňa 19.6.2012). Hoci právna úprava v Českej republike a v Slovenskej republike nie sú úplne totožné, aj komentár k slovenskému Obchodnému zákonníku poskytuje podobnú interpretáciu slovenského Obchodného zákonníka ako sú právne závery judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky, a teda, že zodpovednosť konateľa za škodu vychádzajúca zo znenia § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka je založená na prezumpcii porušenia povinnosti konateľa (Patakyová, M. a kol. Obchodný zákonník. Komentár. 5. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2016, s. 592-597, § 135a).

12. K odvolacej námietke žalobcov 1/ a 2/, že súd prvej inštancie nesprávne vyložil a aplikoval právnu normu § 135a Obchodného zákonníka, keď vyžadoval od žalobcov 1/ a 2/, aby preukazovali, že žalovaný 1/ finančné prostriedky použil v rozpore so záujmami spoločnosti, resp. pre svoju osobnú potrebu, je nevyhnutné uviesť, že úlohou žalobcu je, aby svoje tvrdenie o tom, že žalovaný ako konateľ spôsobil svojou činnosťou škodu, podporil tým, že označí a predloží súdu presvedčivé a hodnoverné dôkazy na preukázanie tejto skutočnosti, teda tzv. plný dôkaz. Ak sa žalovaný v konaní bránil tvrdením, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia nespochybniteľným dôkazom, je úlohou súdu označené a navrhnuté dôkazy oboma stranami konania zákonným spôsobom vykonať a dôkazy vyhodnotiť v súlade s princípom voľného hodnotenia dôkazov zakotveným v § 191 CSP (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Obo 102/2010 zo dňa 27.3.2012). V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v zmysle § 12 ods. 3 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v z.n.p. účtovný zápis zaznamenaný na syntetickom účte sa podrobne rozvádza na analytických účtoch. V zmysle § 14 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve v z.n.p. je relevantné, že peňažné sumy analytických účtov musia zodpovedať príslušným súhrnným peňažným sumám začiatkových stavov, obrátov strany Má dať a strany Dal, konečných zostatkov a konečných stavov syntetických účtov, ku ktorým sa analytické účty vedú. Je zrejmé, že žalovaný 1/ ako bývalý konateľ už nemal prístup k účtovníctvu spoločnosti s ručením obmedzeným. Je preto pochopiteľné, že žalovaný 1/ na pojednávaní zo dňa 30.11.2016 (č.l. 261) využil svoje procesné právo a označil relevantný dôkaz, ktorým je účtovná evidencia žalovaného 2/ za obdobie od 6/2/2010 do 30/6/2011. Takúto požiadavku žalovaného 1/ je nevyhnutné označiť za opodstatnenú, nakoľko analytická evidencia predstavuje len časť účtovníctva, pričom údaje zachytené v analytickej evidencii musia korešpondovať s údajmi zaznamenanými v syntetickej evidencii. Okrem toho žalovaný 1/ v písomnom podaní zo dňa 5.3.2018 (č.l. 386) navrhol výsluch svedka C. E., pričom uvedený svedok na pojednávaní zo dňa 9.4.2018 (č.l. 413) na otázku: „vyberali ste tie finančné prostriedky určené na výplatu zamestnancov vy alebo pán N., resp. ako prebiehal proces výberu a výplaty týchto prostriedkov?“ odpovedal „ja ako zamestnanec som nemal prístup k bankovým účtom, tieto peniaze mi vždy poskytol pán N. ako konateľ spoločnosti.“, na základe čoho vznikli dôvodné pochybnosti o skutočnostiach tvrdných v žalobe.

13. Odvolatelia argumentovali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, treba však uviesť, že vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom prípade ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Poznatky, ktoré získa týmto hodnotením obsahu vykonaného dôkazu, potom sudca porovná s poznatkami, ktoré získal na základe hodnotenia ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdných skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana konania splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že na nesprávne hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom

nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi, napr. namietat', že súd mal uverit' inému svedkovi, že niektorý dôkaz nie je pre skutkové zistenie dôležitý, že z vykonaných dôkazov vyplýva iné skutkové zistenie a pod. (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 M Cdo 14/2011 zo dňa 28.5.2012) V preskúvanom prípade súd prvej inštancie správne zistil taký skutkový stav, že žalovaný 1/ uskutočnil výbery z účtu spoločnosti s ručením obmedzeným - žalovaného 2/ v sume 13.500 eur, čo je odôvodnené odpoveďou V. zo dňa 23.2.2017. Žalobcovia v podanom odvolaní ani nepoukazyvali na výpisy z bankových účtov na č.l. 122-149 v súvislosti s transakciami platobnou kartou. Súd prvej inštancie však nesprávne posúdil právnu otázku dôkazného bremena, neboli to totiž žalobcovia 1/ a 2/, ktorí boli povinní preukázať, že žalovaný 1/ použil finančné prostriedky v rozpore so záujmami spoločnosti (ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku), ale táto povinnosť spočívala na žalovanom 1/. Tento, keďže ide o bývalého konateľa, bol povinný aspoň označiť dôkaz na podporu svojho tvrdenia, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere. Treba zároveň uzavrieť, že žalovaný 1/ si túto procesnú povinnosť riadne splnil tým, že navrhol výsluch svedka C. E., ktorý aj pred súdom vypovedal a tiež tým, že žalovaný 1/ na pojednávaní zo dňa 30.11.2016 označil ako dôkaz účtovnú evidenciu žalovaného 2/ za obdobie od 6/2/2010 do 30/6/2011. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že právny subjekt, ktorý uzatvára zmluvu o postúpení pohľadávky za obe strany, nesie aj povinnosť obstarat' pre postupníka všetky potrebné informácie a doklady vzťahujúce sa na postúpenú pohľadávku, napr. úplné účtovníctvo. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že nespĺnenie edičnej povinnosti zo strany žalobcov v preskúvanom prípade nespôsobilo prenos dôkazného bremena, ale prejavilo sa pri aplikácii princípu voľného hodnotenia dôkazov. Odvolací súd považoval za vierohodné tvrdenie žalovaného 1/ o tom, že výbery finančných prostriedkov, ktoré v rozhodnom období uskutočňoval žalovaný 1/, boli použité na účely spoločnosti - žalovaného 2/. Dôvodom je tá skutočnosť, že tento záver je podporený výpoveďou svedka C. E. na pojednávaní zo dňa 9.4.2018, zatiaľ čo nepredloženie celého účtovníctva ako významného dôkazu, je nevyhnutné vyhodnotiť na ľarchu žalobcov a nie žalovaného 1/. Naproti tomu z výpovede svedkyne Ing. P. T. (aj pri neexistencii pochybností o vierohodnosti tejto svedkyne) nevyplýva vznik akejkoľvek škody v obchodnej spoločnosti - žalovaného 2/. Aj podľa názoru odvolacieho súdu teda žalovaný 1/ uniesol dôkazné bremeno jeho tvrdenia, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti konateľa s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že žaloba žalobcov 1/ a 2/ voči žalovanému 1/ nie je dôvodná.

14. Vedený vyššie uvedenými úvahami, odvolací súd vyhodnotil odvolanie žalobcov ako v celom rozsahu nedôvodné a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby voči žalovanému 1/ a v závislom výroku o priznaní práva žalovanému 1/ voči žalobcom na plnú náhradu trov konania podľa § 387 ods. 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 369 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému 1/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

16. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).